

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred samosudkyňou Mgr. Danielou Drnákovou v právnej veci navrhovateľa: **akad. sochár Ľubomír Ferko**, bytom: Astrová 26, Bratislava, zastúpeného: **JUDr. Antonom Blahom, CSc.**, advokátom, Mickiewiczova 6, Bratislava, proti odporcovi: **Ústav pamäti národa**, so sídlom Námestie slobody č. 6, Bratislava, IČO: 37977797, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Súd určuje, že navrhovateľ Ľubomír Ferko, nar. 18.2.1956 v Bratislave, akademický sochár, je **neoprávnene evidovaný** v dokumente Ministerstva vnútra, bývalej ŠTB, vo zväzku č. A/08472, bývalej ObS ZNB BA II., registračné číslo 34062, druh zväzku a spisu „dôverník“ pod krycím menom „Ľuboš“, v správe odporcu.

Súd ukladá odporcovi **zdržať** sa prístupenia a zverejnenia údaju o neoprávnenom evidovaní navrhovateľa Ľubomíra Ferka, nar. 18.2.1956 v Bratislave, akademického sochára, v dokumente Ministerstva vnútra, bývalej ŠTB, vo zväzku č. A/08472, bývalej ObS ZNB BA II., registračné číslo 34062, druh zväzku a spisu „dôverník“ pod krycím menom „Ľuboš“, na internetovej stránke www.upn.gov.sk.

Odporca je **povinný** zverejniť toto rozhodnutie súdu na svojej úvodnej internetovej stránke www.upn.gov.sk, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd vo zvyšku návrh z a m i e t a .

Odporca je **povinný** zaplatiť navrhovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Antona Blahu, CSc., náhradu trov súdneho poplatku vo výške 365,13,-€ a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 469,32,-€, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa návrhom podaným na súd dňa 28.9.2006, upravenom podaniami doručenými súdu dňa 4.2.2008, 4.4.2008, 28.8.2009, 30.4.2010 a 5.2.2013 domáhal voči odporcovi pôvodne označenému ako Slovenská republika - Ústav pamäti národa, aby súd určil, že bol neoprávnene evidovaný vo zväzkoch bývalej ŠTB, konkrétne vo zväzku č. A/08472, reg.

č. 34062, druh spisu a zväzku „dôverník“ pod krycím menom „Luboš“ a žiadal, aby súd uložil odporcovi zdržať sa sprístupnenia a zverejnenia údajov o jeho neoprávnenom evidovaní na internetovej stránke www.upn.gov.sk a tiež aby mu bola uložená povinnosť na tejto stránke zverejniť predmetné súdne rozhodnutie a zaplatiť mu aj nemajetkovú ujmu 3.319,40,-€ a náhradu trov konania. Na základe podania navrhovateľa zo 4.2.2008 a 30.4.2010, kde už odporcu označil ako Ústav pamäti národa a ktoré súd vyhodnotil ako návrhu na zámenu účastníkov podľa § 92 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, súd uznesením č.k. 26C 299/2006-63 zo dňa 17.10.2011 nepripustil uvedenú zámenu pre nesúhlas odporcu. Na základe odvolania uvedené rozhodnutie posúdil Krajský súd v Bratislave, ktorý svojím uznesením č.k. 14Co 50/2012-71 zo dňa 29.2.2012 toto rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a konštatoval vadné označenie odporcu v podanom návrhu a zaviazal súd prvého stupňa vyzvať navrhovateľa na odstránenie väd podania. Vzhľadom na to, že odporca svojím podaním doručeným súdu 20.7.2012 uviedol, že odporcom je Ústav pamäti národa a pôvodné jeho označenie bolo len zrejmom nesprávnosťou návrhu a teda odstránil vady návrhu, súd ďalej konal ako s odporcom s Ústavom pamäti národa.

Svoj návrh navrhovateľ odôvodnil tým, že na internetovej stránke odporcu je zverejnené, že bol evidovaný ako „dôverník“ pre bývalú ŠtB. Ako náhle sa o tomto dozvedel, vyžiadala si sprístupnenie predmetných materiálov z ktorých zistil, že sa v nich nachádzali nepravdivé údaje a tieto sú zverejnené aj na internetovej stránke odporcu, na ktorú má prístup ktokoľvek. Z osobného zväzku reg.č. 34062, je zřejmé, že tento bol zavedený v období, kedy požiadal o vycestovanie do USA, pričom práve toto je zrejme dôvod založenia spisu a to bez jeho pričinenia. Až neskôr bola v jeho zložke prepísaná skratka PO - preverovaná osoba na D - dôverník. Toto sa dialo bez jeho vedomia a spolupráce. Nikdy sa so žiadnym pracovníkom ŠtB nestretol, nikdy sa s nikým o prípadnej spolupráci nerozprával, v žiadnom z dokumentov nie je jeho podpis, ktorý by dokazoval jeho ochotu a snahu pracovať pre ŠtB. Dôkazom toho je aj to, že jeho žiadosť o vycestovanie do USA bola štátnymi orgánmi ČSSR zamietnutá. Poukázal na to, že jeho zväzok bol založený do archívu z dôvodu, že bol nevyhovujúcou osobou pre spoluprácu s ŠtB. Lži uvedené o jeho osobe, spočívajúce v neoprávnenom evidovaní v materiáloch ŠtB, ktoré zverejnil odporca, sú narušením a nerešpektovaním jeho práva na ochranu osobnosti. Tieto tvrdenia nesporne zasahujú do osobnej cti, dôstojnosti a tiež do práva na ochranu jeho mena, ako aj mena jeho rodiny a spôsobujú im vážnu morálnu a spoločenskú ujmu. Verejné rozširovanie týchto skutočností v značnej miere ovplyvnilo jeho vážnosť v spoločnosti, ako aj výkon jeho zamestnania. Stále preto musí čeliť konfrontácii so svojím okolím a stretáva sa s pohoršením a posmeškami ľudí. Tiež bol nútený práve z tohto dôvodu väčšinu svojich pracovných aktivít orientovať na zahraničie. Verejnosť nerozlišuje pojmy ako „agent, rezident, informátor, či dôverník“, čo vyplýva aj zo znenia § 2 ods. 2 z.č. 451/1991 Zb. k 25.11.1992.

Odporca žiadal návrh zamietnuť a uviedol, že údaje zverejnil podľa § 19 Zákona o pamäti národa a z týchto je zřejmé, že navrhovateľ nie je podľa § 2 písm. i/ tohto zákona osobou evidovanou ako spolupracovník bezpečnostnej zložky, teda osoba o ktorej bol evidovaný zväzok v kategóriách rezident, agent, informátor, držiteľ prepožičaného bytu alebo konšpiračného bytu. Svojím postupom sa nedopustil neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa a tento nepreukázal, že k takémuto zásahu došlo. Nezaevidoval navrhovateľa v dokumentoch ŠtB, tohto zaevidovala KS ZNB - Správa ŠtB, ktorej nie je právnym nástupcom. Splnil si len povinnosť stanovenú mu v zákone a zverejnil elektronickou formou prepis evidenčného záznamu ŠtB a tým sa nedopustil protiprávneho zásahu voči osobnosti navrhovateľa.

Navrhovateľ na pojednávaní uviedol, že keďže dlhšie žil a študoval v zahraničí, po 4-5 rokoch po návrate do ČSSR chcel ísť do USA na ročný študijný pobyt, na ktorý si vybavil pozvanie, čo bolo asi v januári 1986. Pretože v tom čase bolo nutné mať vycestovaciu doložku, šiel si ju vybaviť na políciu. Tam bol odkázaný na policajta Pardubského, za ktorým šiel. Dotyčný mu prisľúbil pomoc, mal sa zastaviť po dohodnutej dobe a keď po jej uplynutí zisťoval stav vecí, povedal mu, že sa má zastaviť po ďalšej určenej dobe. Keď následne po dlhšej dobe zisťoval čo je vo veci, dozvedel sa, že menovaný tam už nerobí a iný policajt - p. Chalupka mu povedal, že doložku mu dať nemôžu. Neuspokojil sa s výsledkom a po viacerých pokusoch sa mu podarilo vybaviť si tzv. bielu kartu na Ministerstve kultúry SR, doložku dostal a do USA vycestoval tesne pred prepadnutím polročnej doby na ktorú platila a to dňa 2.7.1989, pričom sa vrátil už po zmene pomerov. Od pozvania trvalo vybavenie 3 roky, ale napokon cestu realizoval. Až v polovici 90-tych rokov mu volal známy, že bol spolupracovníkom ŠtB. Bol z toho prekvapený. Zverejnenie malo pre neho fatálne následky. Ľudia nerozlišujú kategórie a preto prestal mať zákazky, dostal sa do bezvýchodiskovej situácie. Napokon tu zrušil všetku svoju ekonomickú činnosť a niekedy koncom r. 1997, resp. začiatkom r. 1998 odišiel do Holandska, kde začal nový pracovný život a tam pôsobí dosiaľ, pretože v SR z dôvodu tohto zverejnenia nemá zákazky. Nikto sa s ním nerozprával o spolupráci, s policajtami pri vybavovaní doložky viedol len vecný rozhovor, načo si dával pozor najmä kvôli svojmu otcovi, ktorý bol známy a mal svoj kredit. Je monumentalista, do polovice 90-tych rokov mal normálne sochárske zákazky od rôznych organizácií, po zverejnení nastal obrat, po určitej dobe spôsobenej zotrvačnosťou zákaziek už žiadne nemal. Čakal, či sa niečo nezmení, ľudia začali od neho bočiť, aj keď do očí mu nič nepovedali. Okruh kamarátov sa zúžil, zostali najvernejší a bezprostredná rodina. Doteraz sa mu nepodarilo pracovne sa vrátiť do SR.

Cestou právneho zástupcu doplnil, že výšku nemajetkovej ujmy neodvodzuje od ničoho hmotného. Ide o principiálnu záležitosť, ktorá má "byť reprezentovaná jej priznaním a nemá žiaden vzorec ako dospel k uvedenej sume. Situácia mala aj hmotný dopad, keď bola zmarená výstava v USA, čím vyšli nazmar všetky náklady, snaha a energia, ktorú do prípravy investoval. Aj keď odporca mal zákonnú povinnosť zverejniť zoznamy, z judikatúry vyplýva, že ho to nezjavuje zodpovednosti za zásah do osobnostných práv.

Na pojednávaní odporca uviedol, že práve z dôvodu znenia § 2 písm. i/ z.č. 553/2002 Z.z., nemá zverejnenie toho, že navrhovateľ bol evidovaný ako dôverník dehonestujúci charakter, pretože nejde o kategóriu spolupracovníka ŠtB. Dopolosal žiaden súd nemajetkovú ujmu voči nemu nepriznal a to najmä preto, že je uvedené údaje povinný zverejňovať zo zákona. Založený bol zákonom vr. 2002, údaje začal zverejňovať vr. 2003, preto vzhľadom na časové súvislosti uvedené navrhovateľom má pochybnosť, či jeho ujma bola spôsobená odporcom. Práve navrhovateľ v čase komunistického režimu dobrovoľne kontaktoval ozbrojené zložky aj keď vedel, že vycestovať možno len na dobu dovolenky a nebolo možné predpokladať, že by mu režim dal vycestovaciu doložku bez protihodnoty. Nepreukázal, že zásah do jeho práv bol tak výrazný, aby mu vznikol nárok na nemajetkovú ujmu.

Súd vykonal dokazovanie v rozsahu dôkazných návrhov účastníkov a to výsluchom navrhovateľa a vyjadrením zástupcu odporcu, ako sú vyššie uvedené, výsluchom svedkov: Alfréda Nicholsona, Jozefa Chalupu a Ivety Ferkovej, listinnými dôkazmi a to: zväzkom MV, reg.č. 34062 a ostatným obsahom spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ bol vedený vo zväzku Ministerstva vnútra, bývalej ŠtB, reg. č. 34062 ako „dôverník“, pod krycím menom „Ľuboš“. Návrh na zavedenie spisu bol spísaný 8.1.1997 z dôvodu, že absolvoval štúdium na belehradskej univerzite, odkedy má v zahraničí vytvorené

kontakty na cudzích štátnych príslušníkoch a previerkou jeho osoby mala byť preskúmaná možnosť jeho spravodajského využitia po línii I. odboru Správy ŠtB Bratislava. Dňa 15.9. 1987 bol daný návrh na založenie uvedeného spisu do archívu.

Svedok Alfred Nicholson uviedol, že sa snažil navrhovateľovi ako svojmu priateľovi pripraviť pobyt v USA na cca 30 dní v období október - november 2005 kvôli výstavám jeho diel. Na podporu úspešne oslovil tamajších Slovákov kvôli sponzoringu, avšak počas príprav jeden z nich zistil, že navrhovateľ je na internete vedený ako spolupracovník ŠtB, čo mu hneď aj zavolať a ďalšiu spoluprácu odmietli, čím pobyt v USA padol. Navrhovateľa pozná od 3 rokov, neverí uvedeným informáciám, avšak aj ich vzťah nimi trochu utrpel a utrpel jeho vzťah s jeho priateľmi, s ktorými sa už takmer nestýka, lebo ho vinia z toho, že sa snažil ich doviest' k spolupráci s niekým, kto pracoval pre ŠtB. S navrhovateľom sa už vídajú menej, on sa zdržiava najmä v Anglicku, raz za čas si napíše mail, občas si zavolajú, už menej ako predtým. Po r. 2005 už neskúšal organizovať žiadnu akciu a do r. 2005 tiež nič pre navrhovateľa neorganizoval.

Svedok Jozef Chalupa uviedol, že pracoval v ŠtB a po svojom predchodcovi, p. Pardubskom prevzal jeho agendu, kde bol pravdepodobne aj spis navrhovateľa. Záznam k jeho vyradeniu robil z dôvodu, že šlo o zväzky nepriateľských osôb, pričom navrhovateľa nepovažoval za takúto osobu. Pri návrhu vychádzal z údajov v spise, tohto sa chcel zbaviť a preto návrh podal. Uviedol, že nepochybne v zoznamoch boli vedené aj také osoby, ktoré o tom nevedeli, nič nepodpisovali a nespolupracovali. Dôverníkom sa v ŠtB stala osoba, ktorá o tom nikdy ani nevedela, keď policajť sa stretol s niekým, kto nechtiac povedal niečo zaujímavé a následne spísal záznam, že to bolo od dôverníka, pričom dotýčny o tom nemal vedomosť.

Svedkyňa Iveta Ferková, manželka navrhovateľa vypovedala, že žila s ním šťastný život, keď počas pripravovania výstavy v USA im prišiel p. Nicholson, ktorý ju zabezpečoval povedať, že výstava padá, lebo sa ľudia na nej zainteresovaní dozvedeli, že je navrhovateľ evidovaný v zoznamoch ŠtB. Bol to pre ňu šok, bola rozčarovaná a žiadala vysvetlenie. Navrhovateľ sa jej to snažil vysvetliť, ale je to len jeho tvrdenie, stále pretrváva u nej pochybnosť ako to vlastne bolo. Dopadlo to na ich osobný život, narušila sa medzi nimi dôvera. S výtvarným životom sa spájajú stretnutia, vernisáže, výstavy, niektorí ľudia sa jej na toto priamo spýtali, od iných mala pocit že práve kvôli tomuto od nich bočia. Po pracovnej stránke sa zrušila výstava v USA a zmarili sa všetky prípravy na ňu, mala mať aj komerčnú stránku, keď na výstavy chodia zberatelia a investori. Navrhovateľa nepozývali na akcie, na ktoré bol predtým pozývaný. Jeho práca si vyžaduje prezentovanie sa, unikli mu možnosti prezentovať sa v SR.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka účinného v čase uverejnenia informácie o evidencii navrhovateľa (ďalej len Obč. zák.), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 cit. Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 cit. Obč. zák. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej

vážnosť v spoločnosti má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 cit. Obč. zák. výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach dospel súd k záveru, že podaný návrh je sčasti dôvodný.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že odporca zverejnil na svojej internetovej stránke informáciu, že navrhovateľ bol vedený vo zväzkoch bývalej ŠtB ako „dôverník“ v spise A/08472 pod reg. č. 34062, pod krycím menom „Luboš“. Uvedené nebolo medzi účastníkmi sporné.

Odporca v konaní poukazoval na skutočnosť, že povinnosť zverejniť tieto informácie mu vyplývala z § 19 zákona č. 553/2002 Z.z. o pamäti národa. Súd konštatuje, že predmetné zákonné ustanovenie ukladá odporcovi povinnosť zverejniť záznamy zo zväzkov ŠtB, avšak aj v súlade s ustálenou judikatúrou (viď napr. rozsudok NS SR 6Cdo 83/2010) plnenie tejto zákonnej povinnosti nevylučuje jeho zodpovednosť za zásah do osobnostných práv v prípadoch neoprávnenej evidencie v materiáloch ŠtB. Odporca je teda v konaní pasívne vecne legitimovaný a zodpovedá za zásah do osobnostných práv, ktorý je daný už samotnou neoprávnenou evidenciou fyzickej osoby v týchto materiáloch, aj keď túto skutočnosť nezavinil a ani zaviniť nemohol.

K obrane odporcu, že v zmysle § 2 písm. i/ Zákona o pamäti národa nie je osoba evidovaná ako dôverník charakterizovaná ako spolupracovník bezpečnostnej zložky a z tohto dôvodu nemohla byť zverejnená informácia o navrhovateľovi dehonestujúca, sa súd stotožnil s argumentáciou navrhovateľa, že vo všeobecnosti širokou verejnosťou je vnímaná každá osoba uvedená v predmetných zoznamoch ako spolupracujúca s ŠtB, bez ohľadu na uvedené zákonné ustanovenie a preto nemožno tvrdiť, že tým, že navrhovateľ bol vedený ako „dôverník“ nedošlo k zásahu do jeho osobnostných práv odrážajúcim sa práve v mienke verejnosti o takýchto evidovaných osobách.

V konaní bolo preukázané výsluchom navrhovateľa a najmä výpoveďou svedka Chalupu, bývalého pracovníka ŠtB, že ako dôverníci boli zaraďovaní do spisov ľudí, ktorí o tomto nevedeli, vedieť nemohli a s ŠtB nikdy nespolupracovali. Tomuto nasvedčuje aj tá skutočnosť, že v spise navrhovateľa sa nenachádza žiaden jeho podpis, ktorý by preukazoval jeho vedomú spoluprácu s ŠtB, dokonca ani žiadne hlásenie od neho. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že navrhovateľ preukázal, že v predmetných zväzkoch bol vedený neoprávnene. Zároveň z dôvodu, že neoprávnený zásah do ochrany osobnosti spôsobený uvedenou neoprávnenou evidenciou stále trvá, keďže táto informácia je zverejnená na internetovej stránke odporcu, vyhodnotil návrh navrhovateľa na zviazanie odporcu zdržať sa ďalšieho zverejňovania predmetnej informácie v zmysle § 13 ods. 1 Obč. zák. ako dôvodný a uložil odporcovi zdržať sa takéhoto konania a ako primerané zadosťučinenie tiež zverejniť rozhodnutie súdu na jeho internetovej stránke.

Navrhovateľ si v konaní uplatnil aj nemajetkovú ujmu, ktorú odôvodnil tým, že neoprávnenou evidenciou utrpel v spoločnosti a aj po pracovnej stránke, pričom jej výšku odôvodnil od jej primeranosti spôsobenému zásahu. Súd uvádza, že peňažná satisfakcia pri neoprávnenom zásahu do práva spojeného s osobnosťou človeka je prípustná podľa § 13 ods. 2

Obč. zák. len tam, kde bola osobnostná ujma spojená so znížením dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v značnej miere a kde jej zmiernenie a vyváženie nemožno napraviť inak ako prostredníctvom finančného zadosťučinenia. Je nepochybné, že neoprávnená evidencia navrhovateľa je neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým privodiť ujmu na osobnostných právach dotknutej osoby tak ako je to aj vyššie uvedené, avšak sama osebe, bez ďalšieho neodôvodňuje poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Dôkazné bremeno preukázania skutočností odôvodňujúcich jej priznanie spočíva na navrhovateľovi. Súd však konštatuje, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že v dôsledku jeho neoprávnenej evidencie došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti alebo vážnosti v rodine, v pracovnej oblasti a pod. a tiež ani akým konkrétnym spôsobom zverejnenie tohto údaju sťažilo, resp. znížilo jeho postavenie v spoločnosti. Z výpovede svedkov Nicholsona a manželky navrhovateľa síce vyplýva, že z dôvodu zistenia, že navrhovateľ bol evidovaný v zoznamoch ŠTB došlo k zrušeniu plánovanej výstavy v USA, ale nijako nebol preukázaný dopad tejto skutočnosti pracovnú oblasť navrhovateľa, taktiež nebolo preukázané, že by z tohto dôvodu došlo k negácii pracovných príležitostí pre navrhovateľa a čo sa týka súkromného života, aj keď manželka navrhovateľa uviedla, že pochybnosti u nej pretrvávajú, z jej výpovede vyplynulo, že z navrhovateľom sú naďalej manželia. Taktiež je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy súd prihliadol aj na okolnosti za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo, pričom súd zohľadnil skutočnosť, že odporca si zverejnením zväzkov len plnil svoju zákonnú povinnosť, pričom v zmysle § 26 ods. 3 Zákona o pamäti národa nebol povinný overovať presnosť alebo pravdivosť zverejnených údajov a je teda zrejmé, že z jeho strany nešlo o úmyselnú a cieľavedomú škandalizáciu navrhovateľa. Z uvedených dôvodov súd návrh v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal náhrady nemajetkovej ujmy zamietol.

ku (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, v takomto prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Keďže navrhovateľ bol úspešný v časti určenia, že bol neoprávnene evidovaný súčasne s povinnosťou odporcu zdržať sa ďalšieho zverejňovania a uverejniť rozsudok a nebol úspešný v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy závislej od úvahy súdu, navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov súdneho poplatku za návrh vo výške 365,13,-€ a trov právneho zastúpenia vo výške 469,32,-€, ktoré tvoria nasledovné položky:

- 2 x úkon á 1.260,- Sk za prípravu a prevzatie veci 15.5.2006 a podanie návrhu 28.9.2006 + uplatnená 19% DPH 2 x 239,40,- Sk a režijný paušál 2 x 164,- Sk (podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, c/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej v čase vykonania jednotlivých úkonov), čo spolu predstavuje sumu 3.326,80,- Sk, t.j. 110,43,-€,
- 1 úkon á 1.465,- Sk za vyjadrenie sa k veci z 4.2.2008 + uplatnená 19% DPH á 278,35,- Sk + režijný paušál 190,- Sk (podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej v čase vykonania úkonu), čo spolu predstavuje sumu 1.933,35,- Sk, t.j. 64,18,-€,
- 1 úkon á 30,71,-€ za odvolanie sa 9.11.2011 voči uzneseniu 26C 299/2006-63 zo 17.10.2011 + režijný paušál 7,41,-€ + 20% DPH 7,62,-€ (podľa § 10 ods. 8, prvá časť vety, § 14 ods. 3 písm. c/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej v čase vykonania úkonu), čo spolu predstavuje sumu 45,74,-€,
- 1 úkon á 61,41,-€ za účasť na pojednávaní 6.11.2012 + režijný paušál 7,63,-€ + 20% DPH 13,81,-€ (podľa § 10 ods. 8, prvá časť vety, § 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3, § 18

ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej v čase vykonania úkonu), čo spolu predstavuje sumu 82,85,-€,

2 úkony á 61,41,-€ za účasť na pojednávaníach 5.2. a 15.3.2013 + 2 x režijný paušál 7,81,-€ + 2 x 20% DPH á 13,84,-€ (podľa § 10 ods. 8, prvá časť vety, § 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej v čase vykonania jednotlivých úkonov), čo spolu predstavuje sumu 166,12,-€.

Pri výpočte trov konania súd vychádzal z ich vyčíslenia právnym zástupcom navrhovateľa, ktorý si tieto vyčíslil vo výške 4.458,50,-€ a žiadal ich uhradiť na účet vedený v Tatra banka, a.s., č.ú. 2624545497/1100. Súd krátil trovy konania, keď právny zástupca navrhovateľa pri ich vyčíslení vychádzal z hodnoty tarifného úkonu v zmysle § 14 b ods. 3 písm. a/ vyhl. 655/2004 v znení platnom do 31.12.2008 a po uvedenom dátume následne z § 10 ods. 8 vyhl. 655/2004 Zb. ako za úkony vo veciach ochrany osobnosti, kde sa žiada aj nemajetková ujma, avšak súd konštatuje, že pri určovaní hodnoty tarifného úkonu je potrebné vychádzať zo znenia § 142 ods. 3 O.s.p., ktorý uvádza, že základná sadzba tarifnej odmeny sa vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia, t.j. z konania o ochranu osobnosti, avšak bez nemajetkovej ujmy, nakoľko túto súd navrhovateľovi nepriznal, preto súd určil výšku tarifnej odmeny tak ako je vyššie uvedené, v zmysle § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. za úkony do 31.5.2009 a následne od 1.6.2009, t.j. od účinnosti novelizácie vyhlásky zákonom č. 209/2009 Z.z. v zmysle § 10 ods. 8 prvá časť vety - ako pri konaní o ochranu osobnosti bez nemajetkovej ujmy. Zároveň súd podotýka, že nie je možné vychádzať z ust. § 14b ods. 3 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z., nakoľko toto ustanovenie sa vzťahuje na určenie základnej sadzby tarifnej odmeny pri zastupovaní osôb v materiálnej núdzi, pričom v prípade navrhovateľa a nejedná o takúto osobu a jeho právny zástupca je ním zvolený a nie ustanovený súdom. Taktiež súd krátil uplatnenú odmenu za úkon 9.11.2011 o polovicu, nakoľko tento posúdil podľa § 14 ods. 3 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z.z., keď odvolanie nesmerovalo proti meritórnemu rozhodnutiu. Súd nepriznal odmenu za úkony - nahliadnutie do spisu 27.9.2007 a 21.11.2007, keďže nešlo o úkony vo veci samej, ale o prípravu právneho zástupcu vo veci, ktorá je vo všeobecnosti spolplatnená v rámci prvého úkonu - prevzatie a príprava veci. Súd nepriznal DPH za uplatnené náhrady (režijné paušály) k úkonom do 1.6.2009, nakoľko až od novely vyhlásky 655/2004 Z.z. vykonanej zákonom č. 209/2009 Z.z. je možné uplatňovať si DPH aj zo sumy náhrad, nielen z tarifnej odmeny.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

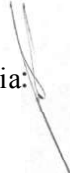
e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia, alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V Bratislave dňa 15. marca 2013

Za správnosť vyhotovenia:
Mišovská Jana

Mgr. Daniela Drnáková
samosudkyňa